Tokodi
Kopogtató

TOKOD NAGYKÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATÁNAK HIVATALOS LAPJA

2023. DECEMBER

XIX. ÉVFOLYAM, 6. SZÁM

Fohász

Kará-
csonyi
szeretet,
csend és béke.
Legyen ott
az ünnepvárásban,
a sülő kalács illatában,
a fellobbanó gyertyalángban,
a csengő harangok hangjában,
az egymásra mosolygásban,
a szemek tükrözte ragyogásban,
a hit csillagában, az áldásban, a világban!
Legyen szeretet, csend és béke
lelkünk
találkozásában!

Tokod Nagyközség Önkormányzata sok szeretettel meghívja Önt és kedves családját a 2023. december 17-én megrendezésre kerülő Falukarácsonyi ünnepi programra.

Az esemény hagyományainkhoz híven a templomban kezdődik 16 órakor, ahol adventi irodalmi est keretében koncertet ad Csórics Balázs színész. Programunk a Népművészeti Alkotóház udvarán folytatódik, ahol 17:15 órakor az adventi gyertyagyújtást követően a Hegyeskő Általános Iskola diákjainak ünnepi előadását tekinthetik meg.

A műsort követően süteménnyel, forró teával és forralt borral vendégeljük meg az egybegyűlt közösséget.

Szeretettel teljes, meghitt, boldog Karácsonyi Ünnepet és sikeres, boldog új évet kívánunk minden kedves tokodi polgártársunknak, a teljes képviselő testület és Önkormányzatunk valamennyi munkatársa nevében!

Robotka Julianna
jegyzői feladatot ellátó köztisztviselő

Bánhidi László
polgármester

Polgármesteri eseménynapló

Október 4. Sajtónyilvános eseményt tartottunk a polgármesteri hivatal Tanácstermében az RRF-1.1.2-21-2022-00086-os projekt azonosító számú bölcsődei fejlesztés kapcsán. A projekt célja 2 csoportos, 28 férőhelyes bölcsőde létrehozása, tervezetten 250 hasznos alapterületű energiahatékony épület építésével.

Október 6. Az MTVA stábjának tagjaival forgattuk a Magyarország Ma című műsorba leadásra kerülő anyagot.

Október 7. Reggeli órákban Magyaralmásra utaztunk, ahol a település falunapi rendezvényét tartották. Magyaralmás Község szintén testvértelepülése Homoródalmás Községnek, így megleptük Tikosi László polgármester Urat és a fúvós zenekar tagjait.

13:30 órától részt vettem tokodi és mogyorósbányai polgártársaim, barátaim társaságában a már hagyományosnak nevezhető őszi túrán. Az idei évben Mogyorósbánya volt a célállomás, így ők látták vendégül a túrán részt vevő személyeket, amit ezúton is köszönünk szépen nekik. A mogyorósbányai végpontra végül több mint 280 túrázó érkezett.

Október 8. Vasárnap a Magyar Falu Program keretében megújult tokod-üveggyári orvosi rendelő ünnepélyes átadó ünnepségén vettem részt, ami mostantól dr. Lukácsi László nevét viseli.

Október 10. Az Idősek világnapja alkalmából rendezett nagyközségi ünnepségen vettem részt, ahol térségünk országgyűlési képviselője Erős Gábor Úr is tiszteletét tette és köszöntötte a megjelent szépkorúakat.

Október 13. Hartyán Csaba meghívására Tatabányára utaztam, ahol a XIV/A számú vízaknába ereszkedtünk le 250 méteres mélységbe. Jelenleg 40 000 köbméter/nap a vízmennyiség, amit a felszínre tudnak emelni a XIV/A vízaknán, a tervek szerint ezt fel szeretnék emelni 75 000-re. Így az ellátási terület csaknem a duplájára növekedhetne. Napjainkban a vízaknák öt város: Tatabánya, Tata, Oroszlány, Kisbér, Zsámbék, valamint számos kisebb település, község mintegy 250 000 lakosának, intézményeinek és ipari üzemeinek vízellátását biztosítják. Köszönöm szépen a lehetőséget.

Október 19. Átvettem az ANDL Kft. által leszállított Ariens Zenith R 60” Zero Turn fűnyíró gépet, amelyet pályázati úton nyertünk.

Október 23. Az 1956-os forradalom és szabadságharc tiszteletére szervezett nagyközségi megemlékezésen vettem részt.

Október 25. 15 órától Tatabányán a Rába-Duna-Vág Európai Területi Társulás meghívásának eleget téve megbeszélésen vettem részt a jövőben kiírásra kerülő kis projektek kapcsán. Ezeket a forrásokat kizárólag rendezvények szervezésére lehet felhasználni.

Október 30. Tokod Nagyközség Önkormányzata képviselő testületének soron következő októberi rendes ülésén vettem részt 16 órától.

November 9. Erős Gábor országgyűlési képviselő meghívására energetikai fórumon vettem részt a komáromi Csillagerődbe. A rendezvényen előadás tartott Czepek Gábor közigazgatási államtitkár, valamint az MVM részéről önkormányzati ügyekben illetékes igazgatók.

November 11. A Szent Mártonról elnevezett római katolikus templomunk felújítása alkalmából tartott ünnepi szent misén vettem részt. A szent mise keretén belül került sor a bérmálásra, valamint Szent Márton ünnepe alkalmából az újbor megáldására is. Az ünnepi szent misét dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek celebrálta.

November 16. 16 órától a helyi választási bizottság tagjainak eskütételén vettem részt.

November 13-17. Évi rendes szabadságomat töltöttem.

November 21. Tokod Nagyközség Önkormányzata Képviselő-testületének közmeghallgatásán vettem részt 16 órától.

Bánhidi László - polgármester

Tokod Nagyközség Önkormányzatának hivatalos lapja.
Felelős szerkesztő: Bánhidi László
Készítette a Spori Print Vincze Nyomda
Fényképek forrása: TKD Records;
Elérhetőségek: Tel.: 0633-468-673
E-mail: konyvtar@tokod.hu; Web: www.tokod.hu
A következő Kopogtató februárban jelenik meg.
Cikk beküldés határideje: **2024. január 24. szerda**

Beszámoló képviselő-testületi ülésről

2023. október 30-i rendes ülés

• A Nagyközségi Könyvtár működéséről szóló tájékoztatót hallgattuk meg.
• A Népművészeti Alkotóház működéséről szóló tájékoztatót hallgattuk meg.
• A Helyi Választási Bizottság tagjait választottuk meg.
• Az 535/4 hrsz. ingatlan (üveggyári iskola) értékesítésére újabb pályázat kiírásáról döntöttünk.
• A nem közművel összegyűjtött háztartási szennyvíz begyűjtésére vonatkozó közszolgáltatási szerződés megkötéséről döntöttünk.
• Az Északdunántúli Vízmű Zrt. által összeállított, 2023-2037 közötti tervezési időszakra vonatkozó gördülő fejlesztési terv módosítását fogadtuk el.
• Területvásárlási és területbérlési kérelmekről tárgyaltunk.
• Energiahatékonysági intézkedésekről tárgyaltunk.
• Az Ipari út aszfaltozásával kapcsolatos pótmunkák elvégzésével bíztuk meg a kivitelezőt.

2023. november 27-i rendes ülés

• Az önkormányzat költségvetési rendeletének 3. számú módosításáról döntöttünk.
• A Térségi Szociális Alapellátó Szolgálat rendeletmódosítását szavaztuk meg.
• Az önkormányzati ingatlanok és helyiségek bérleti díjáról szóló rendelet visszavonása történt, az abban foglaltak a továbbiakban önkormányzati határozat keretében kerülnek rögzítésre.
• A helyi adókról szóló rendelet felülvizsgálata történt. További helyi adó bevezetése rövidtávon nem várható.
• A Tokod Nagyközségért Alapítvány beszámolóját tekintettük át.
• Terület felajánlási megkeresésről tárgyaltunk.
• Az Arany János utcában közműépítéshez szükséges magánút kialakításához szükséges nyilatkozat kiadásáról döntöttünk.
• A Tokodi Mesevár Óvoda - Mini Bölcsőde vezetésével kapcsolatos vezetői beosztás ellátásával Aknainé Szóda Krisztinát bíztuk meg.
• A jegyzői jogállás betöltésével a következő időszakra Robotka Juliannát bíztuk meg.
• A polgármester év végi jutalmáról döntöttünk.
• Csobántanya területén turisztikai fejlesztés céllal ingatlanvásárlási kérelemről tárgyaltunk.
• A pincevölgyi látogatóközpont kiviteli terveinek, valamint árazatlan költségvetésének elkészítésével bíztuk meg Dankó Kristóf urat.

Faragó Ferenc
elnök, Pénzügyi és Ellenőrző Bizottság

Karbantartás az Aladár előtti téren

Az elmúlt időszakban megtörtént a Kossuth Lajos - Malom utca csomópontjának (felhajtójának) aszfaltozása 1 méteres szélességben, így a főútra történő fel és le hajtás könnyebbé és biztonságosabbá válik. Tisztában van vele az önkormányzatunk, hogy a tér állapota nagyon leromlott és felújításra szorul, azonban a tulajdonjogok miatt komplikált ennek a felújítása (nem önkormányzati, hanem a Magyar Közút tulajdona). Készültek tervek, hogy miként kerülne sor a felújításra jövőben, bízom benne, hogy mihamarabb sikerül előteremteni a szükséges forrást a projekt megvalósítására. Köszönöm a Magyar Közút Nonprofit Zrt. Esztergom mérnökségének, hogy kérésünket figyelembe véve, legalább az útpadkát (felhajtó) megújították.

Bánhidi László
polgármester

Újabb szakmai programot rendezett a Gazdakör

A résztvevők Révész Gábor agrármérnökkel fejtegethettek növényvédelmi, borászati témákat. Számos kérdés került megválaszolásra. Sikeresnek könyvelhető el a rendezvény ideje alatt zajló bormustra is, melynek során jobbnál jobb borokat lehetett megkóstolni, így kiderült a borászok számára a tételek aktuális állapota. A jövőben is több hasonló szakmai programot szeretnénk kínálni a településen élő borászoknak, mezőgazdászoknak. Köszönjük a képeket Juhász Tamásnak!

Széppvölgyi Arnold
Gazdakör elnöke

Dorog és Térsége Szociális Alapellátó Szolgálat Idősek Klubjának eseményei és hírei

A szép, nyárias őszt kihasználva igyekeztünk élményekkel gazdagítani a klubtagjaink életét. Az elmúlt időszakban több kisebb, nagyobb programunk is megszervezésre került.
Szeptember végén látogatást tettünk a győri Xantus János Állatkertbe. A nap első felében bejártuk az állatkertet, ahol a flamingón át, az afrikai vadkutyáig sok érdekes állatot megnéztünk. A nap zárásaként Neszmélyen ettünk egy finom fagyit.

Október első felében két programot is szerveztünk egymás után: tettünk egy szép nagy kirándulást a környező vidéken. Felmentünk a Miklósbereki bányatóhoz, majd egy nagy félkört leírva kilyukadtunk a Hegyeskő lába alatt, onnan sétáltunk vissza a Klubhoz. Mindenki hősiesen állta a sarat!
Ezt követte az Idősek Napja köszöntése. Klubtagjainkat megvendégeltük az általunk készített sült csirkecombbal, savanyúsággal és friss kenyérrel. Az ebéd alatt jókat beszélgettünk és sokat nevettünk.

A téli hónapokra is készülünk programokkal, kirándulásokkal. Várjuk sok szeretettel az érdeklődő tokodi időseket!*

Szívósné Resszer Márta – telephelyvezető
Hartyán Éva – gondozónő
Kőházi Mariann – gondozónő

*2011. évi CXII. törvény 5. § b), illetve a GDPR 6. cikk 1. a) pontjában előírtak szerint önkéntes hozzájárulás

Magyar sportsikerek Franciaországban!

2023. 11. 11-én került megrendezésre az 5. UWSKF világbajnokság Franciaország Béthune városában. A Dorogi Atlétikai Club Kempo szakosztálya is képviseltette magát.
Shihan Farkas Gergely támogatásának és az elmúlt időszak verseny teljesítménynek köszönhetően Vágvölgyi Vazul, Gazda Zsolt és a tokodi Székely Balázs vett részt a megmérettetésen. A résztvevők kiváló eredményeket értek el.

Vágvölgyi Vazul:
C-viadal 2. hely ezüstérem
No gí Submission 2. hely ezüstérem

Gazda Zsolt:
B-viadal 2. hely ezüstérem
Kempo Knock Down 2. hely

Székely Balázs: C-viadal 1. hely aranyérem
No gí földharcban az ellenfél visszalépett, így nem került sor a küzdelemre! **Balázs a korosztályában és súlycsoportjában világbajnok lett!**
Szívből gratulálunk a versenyzőknek! Köszönjük a támogatást, felkészítést az egyesületnek és az edzőnek, Shihan Farkas Gergelynek!

Pap Izabella
Székely Balázs édesanyja

Tokodon a búcsú hétfője is ünnep

November 14-én, búcsú hétfő napján délután 16 órakor kezdődött meg a hagyományos Márton-napi program. A mulatság indításaként a Hegyeskő Általános Iskola diákjai adták elő Szent Márton legendáját. Ezt követően felsorakoztak az óvodás gyermekek, diákok, szüleik és minden jelenlévő a Köztársaság utcában, ahonnan rendőri felvezetéssel indultunk a lampionos felvonulásra. Az iskola udvarára visszaérkezve, felszolgálásra került a Márton-napi libazsíros kenyér több verziója, lehetett lilahagymával, piros paprikával, libatepertővel készült kenyereket fogyasztani. 18 órától az idősebb korosztálynak próbáltunk kedvezni a sportcsarnokban szervezett programokkal. A helyi Kéknefelejcs Nótakör tagjai újabb humorosabb előadása következett. A programokat követően itt is kezdetét vette a zsíros kenyerek felszolgálása és természetesen a nótázástól kiszáradt torkoknak kedvezve lehetett újborral hidratálni azt. A vacsora elfogyasztását követően a résztvevők táncra is perdültek, a talpalávalót Sándi Károly és Ifjú Zsolt szolgáltatták, ezúton is köszönjük nekik a részvételt!

Remekül szerepel a tokodi judós

Radovics Misi (15 éves tokodi lakos) aki 5 éves kora óta cselgáncsozik, Tatabányai Sport Club judosa, 4 éve a Magyar Válogatott tagja.
2023-as év nem kezdődött jól Misi számára, januárban súlyos válltörést szenvedett edzés közben. A felépülés hosszú hónapokig tartott, így az év első felében nem tudott tatamira lépni. A nyár kemény munkával, sok edzőtáborral telt, hogy visszanyerje régi formáját.
A gyógyulás alatt a tanulásra koncentrált és a tanév végére ismét elnyerte a HM Sportért Felelős Államtitkárság által adott "Magyarország jó tanulója, jó spotólója" címet. Községünk képviselő testülete is elismerő oklevéllel jutalmazta nyolc éven keresztül kitűnő tanulmányi eredményeiért.
Szeptemberben felvezető versenyen indult Csehországban, Brno városában, ahol az U18-as mezőnyben minden küzdését magabiztosan megnyerte. 16 nemzet 80 klubja képviseltette magát e rangos versenyen.
Októberben Pakson rendezték meg az Ifi Országos Rangsorversenyt, itt is minden ellenfelét magamögé utasította.
Ezt követő héten Misa első Ifjúsági Európa kupáján vett részt, amely Berlinben volt. 4 kontinens, 25 ország 386 versenyzője vett rész a versenyen. Első éves ifistaként idősebb judokákkal is megküzdött, és megsem állt az 5. helyig. Dinamikusan, koncentráltan cselgáncsozott. Ilyen erős nemzetközi mezőnyben ez az eredmény kimagasló.
Novemberben Szegeden rendezték meg az Ifjúsági Országos Bajnokságot, ahol Misi minden küzdelmét ipponal nyerte. Ezzel hétszeres Országos Bajnoki cím tulajdonosa lett.
Még novemberben Moldovába ment nemzetközi versenyre, itt ismét bizonyított és a dobogó legtetejére állhatott.
Misi indult a MOL ÚJ EURÓPA Alapítvány Sport pályázatán, ahol érdemesnek találták a támogatásra. Ezáltal több nemzetközi versenyen, edzőtáborban tud részt venni. Értékes tapasztalatokat tud majd szerezni, fejlődni. Eredményes jövő áll előtte, bizonyította, hogy fel tudja venni a ritmust a nemzetközi mezőnnyel és még csak első éves ifi. Méltán lehetünk büszkék községünk kis lakójára. További sikereihez, jó erőt és egészséget kívánunk!

Befejeződött a templom felújítása

November 11-én, a tokodi templombúcsú alkalmából Erdő Péter bíboros celebrált szentmisét a tokodi Szent Márton-templomban, mely összesen mintegy 62 millió forintból, állami, egyházi, helyi egyházközösségi és önkormányzati támogatással újulhatott meg.
Az ünnepségen Bánhidi László polgármester köszöntötte a jelenlévőket, köztük Perényi Lórántot, az Építési és Közlekedési Múzeum építészeti stratégiáért felelős helyettes államtitkárát, Erős Gábor országgyűlési képviselőt, Popovics Györgyöt, a vármegyei közgyűlés elnökét és Szepesi Szabolcsot, a Vinum Ister-Granum Regionis Borlovagrend nagymesterét. Megjegyezte: örömünnep ez a mai nap a tokodiaknak, hiszen egy kicsi, de annál összetartóbb közösség együtt ünnepelheti templomának búcsúját, felújítását és megáldását.

A köszöntő után Erdő Péter megáldotta a templomot, majd megtörtént a szalag átvágása.
A hálaadó szentmisén Erdő Péter az evangéliumot követő homíliájában Szent Márton életét idézte fel. A főpásztor a templombúcsú ünnepén szolgáltatta ki a bérmálás szentségét tizenkét fiatalnak, illetve a hagyományoknak megfelelően megáldotta a Tokodi Gazdakör tagjainak, illetve helyi gazdáknak a borait. A szentmise végén Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára azt kérte a bérmálkozóktól, hogy legyenek hűségesek az egyházközséghez és a fogadalmukhoz. A politikus kiemelte a példás összefogást, mely révén megszépülhetett az épület és arra biztatta a fiatalokat, ők is vállaljanak szerepet abban, hogy mindig benépesülhessen.

Szőcs László plébános szerint a templom tetején lévő kereszt jel, mutatja, hogy ott van Jézus az Oltáriszentségben, és ott szolgáltatják ki a szentségeket. Végül megköszönte Faragó Ferencnek, hogy kellő alapossággal és hozzáértéssel irányította és kísérte végig a projektet és a felújítási munkálatokat. Az egyházközség világi elnöke ismertette az 1786-ban épült templom felújítását. Az elmúlt fél év során statikailag megerősítették a műemléképületet, újravakolták a lábazatot, a komplett külső homlokzat is megújult. Kicserélték a régi ereszcsatornákat, nyílászárókat és villámhárítókat, továbbá járda is épült. Csákvári Ferenc helyi vállalkozó a sekrestye kifestésével tette szebbé a templomot.

Szöveg forrása: Walczer Patrik - 24 óra

Szent Jakab zarándokút a Pireneusokon keresztül Somport-tól Santiago de Compostela-ig.

Sok-sok évvel ezelőtt fogalmazódott meg bennem, hogy az „El Camino”-t végigjárjam, vágytam rá. Nyugdíjba menet előtt éreztem itt az idő, már 30-35 nap távollét nem okoz gondot. Készülődés az útra nagy izgalommal töltött el. A spanyol nyelv tanulása szinte megfiatalított, újra diák lettem. A család tagjai először kételkedtek, aztán látva kitartásomat, már csak arra kértek - ne egyedül – féltettek, de támogattak is egyben. Néhány sikertelen internetes úti társ keresés után megtaláltam középiskolás barátnőmet a Szűzanya segítségével. Félve vettem fel a kapcsolatot vele, hiszen az elmúlt évtizedek alatt alig találkoztunk. Cikáztak a gondolataim, vajon eljönne, érdekli az út egyáltalán? Találkozásunkkor kiderült Ő is vágyik az útra, évek óta szeretné végigjárni. Elkezdődött a konkrét készülődés a zarándokfüzet, ruhadarabok, bakancs, hátizsák, hálózsák és még sok apróság beszerzése. Segítségünkre volt Bádi Béla, aki a Spanyolországban kiépített „El Caminó” utak közül többet végigjárt. Az Ibériai félsziget északi részén végighúzódó El Camino” útról részletes úti könyv és térkép is létezik. Ezek segítettek az útvonal megtervezésében. Többszöri nekiugrást követően kikristályosodott az „út”. Naponta kb. 25-30 km volt a tervezett távolság, úgy hogy szállásunk is legyen. A barátnőmmel szinte 10 naponta találkoztunk, mindig nagy volt az izgalom, nem volt kétség mennünk kell, megyünk. A repülőjegyek ára miatt indulásra Húsvét utáni hetet, érkezésre a Pünkösd előtti hetet lőttük be. Az első 2 nap és az utolsó 3 éjszaka szállásfoglalása is megtörtént. Eljött a nagy nap, a hátizsák súlya sajnos meghaladta - a javasolt – testsúlyunk 10%-t. De hát mit vegyünk ki? Végül többszöri átpakolás után kb. 8 kg lett. A hátizsákra felkerült az út szimbóluma „Jakab kagyló”, indulhattunk. A repülő, a vonatcsatlakozások menetrend szerint indultak, estére megérkeztünk a Pireneusok síparadicsomába – Canfranc településre, elfoglaltuk a szállást. Különleges érzések kerítettek hatalmukba, látva a szürkületi fényekben pompázó hófödte hegyeket, a lélegzetelállító szállodává alakított vasútállomást. Másnap reggel Somportból elindultunk Santiago de Compostela-ba, a francia határnál, egy pici hegyi kápolna jelzi - az égiek vigyáznak a zarándokokra. Szinte hihetetlen ott voltunk. 1640 m magasan, 857,9 km-re Santiágo de Compostela-tól. Hálát adtunk a Teremtőnek és kértük Szűzanya segítségét az útra. Hátizsákunk, amikor nehézzé vált, a lábunknak melege lett, szomjasak, éhesek lettünk, megálltunk ettünk, ittunk, zoknit cseréltünk, kis pihenés után folytattuk utunkat. Az első héten alig találkoztunk emberekkel, szinte csak a szálláson. Emlékezetes a Lurdból indulo 3 Francia, a Barcelónából induló Holland és az Osztrák „Fiúcska – (huszonéves tisztalelkű teremtés)”. Velük az út során többször találkoztunk. Ahogy lejjebb ereszkedtünk egyre több település volt. Szállásként parókiákat és „hospital” szállásokat választottuk. Általában reggel 6 és 7 között indultunk. Mentünk felfelé, mentünk lefelé és mentünk és mentünk kopár hegyeken és dombok között. Egyik nap tudtuk víztározó mellet fogunk elhaladni, nagyon várva végre megpillantottuk a vizet, majd órák múlva balra kanyarodott utunk a víztározó gátjánál. Kanyarogtunk cserjésben, a nap már délutáni égbolton járt. Sárgában pompázó repcetábla mellett vitt utunk fel a hegyre. Itt már elcsigázva, fáradtan számoltuk lépéseinket 1.2.3.....50 –pihenés, és újra – és újrajra – majd felértünk. a hegyre. Egy vár romjaiban a zarándokok fogadására alkalmas szálláson és éttermen kívül más nem volt. Lelkes fiatalok fogadtak. Ismét találkoztunk a Franciákkal a hollanddal és Osztrák Fiúcskával. A vacsora igen jól esett, a sör és a google fordító legyűrte a nyelvi hiányosságokat. A vacsora után megcsodáltuk a napalementét, messzeségben megcsillanó víztározó felületét. Minden nap hálát adtunk a Teremtőnek, hogy itt lehetünk, ami még mindig hihetetlennek tűnt és kértük utunkhoz a Szűzanya segítségét. Utunk során, amikor megpillantottunk a templomtornyot, jó érzés töltött el, már tudtuk településre érkezünk. Kedves emberek segítségével és a google térképpel, valamint utunk elengedhetetlen kísérőjével Gronze applikációval (útvonal, szállások és azok elérhetőségei) megtaláltuk a parókia szállást. Mindig nagyon kedvesen fogadtak, a zarándokokért tartott mise végén, minden egyes zarándok áldást kapott, hogy eljussunk Santiago de Compostela-ba. Rendkívül megható volt az irányunkba áramló tiszta szeretet. Ahogy fogytak a km-k, úgy egyre több településeken, városokon haladtunk keresztül, időnként megpihentünk, ettünk, ittunk, vásároltunk. Az üzletekben már kerestük a gyümölcsös ivójoghurtot, friss, ropogós baget kenyeret. Sajttal, tejjel, kakaóval, felvágottal, gyümölccsel tettük változatossá étkezésünket. Víz, csokoládé, müzli szelet mindig volt nálunk. A supermarkatek kínálatai hasonlóak voltak az itthoniakhoz, általában méreteikhez igazodva nagyobb üzlet – nagyobb választék. Lehetett fizetni készpénzben és bankkártyával is. A korai indulás mindig meghálálta magát, a 850 m feletti magasságban a fenyves és bukszus bokrok társaságában a nap fölkelte már úton talált. A madarak ébredezve csicseregtek, a kakukk énekelt. Az árnyékunk hosszúsága a nap állásával egyre rövidült, a végtelennek tűnő gabonaföldek, csicseriborsó, cukorborsó táblák fajtánként más-más zöldben szabdalták fel a tájat. Délután beérve a városba (Sangüesa), megtaláltuk a zarándokszállást sajnos zárva volt. Körbejárva egy szomszédos házból kinézett egy férfi, látva tanácstalanságunkat, kijött megmutatta a telefonszámot, ahova telefonálva 5 percen belül a szállásadó megjelent és beengedett. Több zarándok között, nagy örömünkre ismét találkoztunk a Hollanddal, az Osztrák Fiúcskával. A szállásokon zuhanyozó meleg vízzel, kis konyha főzési lehetőséggel, mosógép, szárítógép, wifi biztosított volt A kisebb zarándok szállások, parókiaszállások meghittebbek voltak, éjszakáztunk azonban kolostorszálláson, indiánsátor szálláson, 140-150 főt befogadó municipálokban is. A 4-10-20-30 fős szobákban a zarándoktársak különböző időkben aludtak el. Az út izgalma, a megérkezés öröme, a fáradtság, hála az aznapért, ima a holnapért mindig meghozta az álmot, nem volt szükség füldugóra. Bizony előfordult, egy-egy olcsóbb szállás már megtelt, mi inkább továbbmentünk néhány km-t, hogy kedvezőbb áron tudjunk aludni. A szállások mindig tiszták voltak. Megtapasztaltuk esendőségünket is, sajnos történt kisebb baleset, hátunkon a 10 kg-os hátizsákkal elestünk. Szerencsére orvosra nem volt szükség, pihenve, egymást segítve átvészeltük és folytattuk utunkat. Még az itthon megkötött zarándokbiztosítást sem kellett igénybe venni. Utunk során megismerkedtünk Évával és Judittal Ők együtt indultak a zarándokútra, Néhány napon keresztül együtt róttuk a km-eket. Az egyik parókiaszálláson együtt készítettük el 30 zarándoktárs részére a vacsorát (olajbogyós, csicseriborsós, uborkás, paprikás, paradicsomos saláta, vegyes lecsós tészta) még jó, hogy Judit több emberre is szokott főzni.

A vacsorához kaptunk finom, ropogós kenyeret, vörösbort, pudingot. A vacsora végén – XXI századi zarándok mosogatógép –sorban a dézsák mellett, a munkát felosztva mostuk tisztára a tányérokat, poharakat. Évától és Judittól a kb. félúton lévő Burgos-ban búcsúztunk el. Ők sajnos nem folytatták útjukat, hazaindultak. Burgosban a katedrális lenyűgöző volt, részt vettünk misén, utunkat áldással folytattuk. Elhagyva a nagyvárost ismét mentünk-mentünk-mentünk gabonaföldek, csicseriborsó táblák szőlő ültetvények, olajfák között. Kiépített vizes csatornák - régiek és újak – locsolták a földeket. Haladtunk, fogytak a km-k, érintettük, majd elhagytuk a városokat, kicsi néhány házból álló településeket. A gólyák már ültek a tojásokon, fészkük háborítatlanul, magasan a templomtornyok kiszögelléseiben vigyázták a település békéjét. A kis települések kőházai, templomai, középkori kolostorok romjai és gabonaföldek között a végeláthatatlan síkságon Meseta-n (Castilia tartományban 700-800 m magasan húzódó fennsík) vezetett utunk, mondják „Ma már látni, ki jön holnap látogatóba" (Szent Jakab út – Cordula Rabe). Erre már több zarándok volt, így egy alkalommal privát szobában éjszakáztunk egy családnál. Nagyon kedvesek voltak, beengedtek az otthonukba, vacsorát, reggelit kaptunk, csak adományt fogadtak el. Leonban szállodában aludtunk, a város forgataga, a sok ember, a nyüzsgés, a piac magával ragadott bennünket. Emberek nagyon kedvesek voltak. A katedrális itt is lenyűgöző volt, a lelki feltöltődést a mise és a zarándok áldás adta. Elhagyva a sík vidéket, ismét előbukkantak a hegyek, a változatos növények. Felkapaszkodva a hegyekre a jellegzetes növények jelezték már 1000 m magasan, vagy a fölött járunk. Változatos színű, bordó, rózsaszínű, sárga, fehér színű virágba borult bokrok között kapaszkodtunk felfelé a Cruz de Ferro-hoz (vaskereszt, 1528 m tengerszint feletti magasan). Egy kőhalom, melyen hosszú nyárfa oszlopon található vaskereszt mered a magasba. Évszázadok óta a zarándokok követ helyeznek el a keresztnél és imádkoznak, hogy le tudják tenni lelki terheiket. Mi is, az itthonról vitt köveket ima kíséretében letettük. Kis pihenést követően tovább haladtunk, leereszkedtünk a köves úton, aludtunk, majd reggel útra indultunk, magunk mögött hagyva hegyeket, völgyeket, falvakat, városokat fogytak a kilométerek. A hegyekben eső is kísért bennünket, előkerültek az esőkabátok, hol beleizzadtunk, hol meg fáztunk a reggeli 1-2 fokban. Elszántan haladtunk célunk, Santiago de Compostela felé, találkozva zarándokokkal lelkesítve köszöntöttük egymást „BUEN CAMINO". Örömünkre elállt az eső, kisütött a nap, ettünk Tortilla-t (serpenyőben sütött reszelt krumpli tojással, zöldséggel), ittunk sört, vagy colát, pihentünk, megnéztük a település templomát, imádkoztunk a Szűzanyához, majd mentünk tovább. Útba ejtettük a hegyek közt gyöngyszemként megbúvó Samos-t, 5-6. század körül alapították. Európában az egyik legrégebbi kolostornak számít. Sajnos ottlétünkkor épen nem volt gregorián mise. Hegyeken, völgyeken, településeken továbbhaladva a Galicia tartomány már jelezte, közeledünk Santiago de Compostela felé. Egyre több volt a zarándok és a turista. A zarándokok nagy számát magyarázza, az is, hogy az utolsó 100 km-t teljesítve már megkapják a zarándokút teljesítéséről szóló oklevelet. Voltak, akik szállíttatták csomagjaikat egyik szállástól a másikig, sokan nevetgélve, hangoskodva mentek - vagy betértek egy templomba, vagy nem. Mi elmaradtunk tőlük, vittük hátizsákunkat, számunkra fontos volt a lelki feltöltődés. A magas hegyek jellegzetes növényei, virágos bokrai között haladva megláttuk a legelésző teheneket, juhokat, tudtuk - már közel van a település. Az emberek nyitott szívvel, kedvesen fogadtak. Portomarin várost a 20. század 60-as éveiben a víz tározóval, együtt építették fel. A völgyben fekvő, eredeti település templomát kövenként helyezték át, építették fel a városkában. A víztározó felett átívelő hosszú hídon, a városkán áthaladva, folytattuk utunkat. Egyre sűrűbben fekvő települések és illatos cédrus erdők között közeledtünk úti célunk felé. Többször leelőztek bennünket biciklisek, akik „kétkeréken" zarándokoltak, találkoztunk egy Hollanddal, aki lóval rótta a km-eket, bolondos, Lengyel Fiatalemberrel, aki csak „Őrült Magyar Lányoknak" nevezett bennünket. Végre a 31. napon megérkeztünk Santiago de Compostela-ba, haladtunk a sárga nyíllal és a Jakab kagylóval jelölt útvonalon. A város óriási, a katedrális lenyűgöző, megkerestük a zarándok irodát, a kígyózó sor miatt hamar megtaláltuk. Segítők szervezetten terelgettek bennünket, sorszámot kaptunk, a kétszeri sorban állás után a 10-12 személy egyikéhez kerülve bemutattuk a zarándok útlevelünket, amely telis tele volt a szállások, templomok, megállóhelyek pecsétjeivel. A személyi igazolványunkat is bemutattuk és megkaptuk az út teljesítéséről, nevünkre szóló, latin nyelvű oklevelet, valamint a szintén névre szóló, spanyol nyelvű oklevelet az induló hely nevével, a teljesített km-rel. Nagyon izgatottak voltunk, csak másnap vettük észre a „0 km" jelzést az épület falán. Hálát adtunk a Teremtőnek megérkezésünkért, megköszöntük a Szűzanya segítségét, hiszen baj nélkül eljutottunk úti célunkhoz. Sajnos nem volt mindenki ilyen szerencsés, hiszen utunk során láttunk fényképeket, emlék helyeket, akik meghaltak az úton, Ők nem jutottak el Compostela-ba. A katedrális belső tere lélegzetelállító, a templomteret az oltár uralja Jakab apostol arannyal, ezüsttel, drágakövekkel díszített szobrával. Az apostol földi maradványai az oltár alatti kriptában nyugszanak. A katedrális különleges látványossága a kupolából lelógó - Botafumero, majd 60 kg (tömjénnel megtöltve 100 kg) és 160 cm magas ezüstözött - tömjén füstölő. Naponta 3 alkalommal volt zarándok mise, a déli mise végén 8 ember tudta belengetni a füstölőt, mindent átható tömjén illat és orgonajáték kíséretében. Kavarogtak bennünk az érzések, a hosszú út, a megérkezés öröme, az emberek nyitottsága, szeretete, magunk voltunk az érzéseinkkel, és mégsem – hiszen minden misén tele volt a katedrális. Az Ibériai félszigeten - Spanyolországban, Portugáliában - több kiépített „El Camino" út célja Santiago de Compostela.

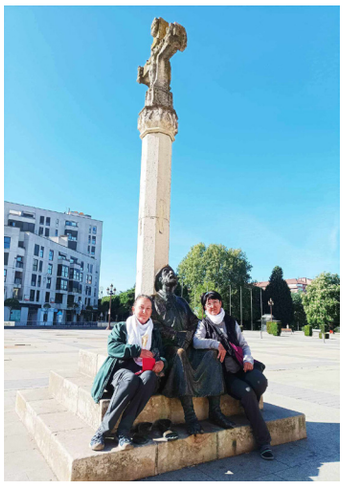

Ebben az évben utunk idejében naponta 2000 ember érkezett a városba, rengeteg ember volt. Egy nap kirándultunk Fisterra-ba, ide azonban busszal mentünk, megnéztük a várost, a világvégét jelentő világító tornyot, keresztet. Gyönyörűen sütött a nap az óceán végtelene figyelmeztetett, milyen kicsik is vagyunk, megmostuk arcunkat az óceánban – azt mondják, akkor visszatérünk majd. Innen szintén busszal mentünk Santiago de Compostela-ba, utunk véget ért, gondolataink már itthon jártak, készültünk a másnapi haza útra.

Hajnalné Ifjú Adrienn

Tokodi tollforgatók

Szepesi Zsuzsanna: Nem azért írok, mert magyartanár voltam, hanem azért lettem magyartanár, mert írtam

Legújabb beszélgetőpartneremet sem kell bemutatnom senkinek. Viszont sokak számára a mai napig meglepő lehet költői munkássága. Hogy is lett magyartanárból író? Miről ír szívesen? Interjú Szepesi Zsuzsannával.

Egy több évtizedes magyartanári pálya után fölösleges megkérdezni, hogy mikortól érdeklődik Szepesi Zsuzsanna az irodalom iránt, hiszen a válasz az, hogy egészen fiatalkora óta. Ugyanakkor felvetődik a kérdés, hogy ez mikor fordult át alkotói munkába. Tanárnőnek pedig kész válasza van már erre: „Nem azért írok, mert magyartanár voltam, hanem azért lettem magyartanár, mert írtam. Mindig is jelen volt az életemben az irodalom és maga az írás. Már úttörőként is írtam beszámolókat."

Az igazi áttörést viszont mégis az jelentette számára, mikor megkereste a Ma és Holnap – Fenntartható Fejlődés Lapja. Itt meseszerző lett, ökomeséket írt. Ezekből a mesékből a NKA támogatásával mesekönyv is készült. Utána elkezdett egyes mesékben szereplő állatokról kisebb verseket írni. Majd kifestőkhöz írt szöveget és verses mesekönyvet készített. Egy idő után pedig a versírás úgy kinőtte magát, hogy alkotásaiból köteteket tudott összeszerkeszteni.

Témáit spontán választja, mindig arról ír, ami érdekli. „A témákat mindig maga az élet hozza." Mindössze egy dolog van, amiről nem fog írni soha: a tanári pálya. Ennek nem negatív élmények az okai, pusztán nem akarja a költészet szintjén összemosni a kettőt. Azt is spontán módon határozza meg, hogy egy adott mű lírai vagy prózai formában szülessék - e meg, minden attól függ, hogy egy adott pillanatban hogyan tudja legjobban átadni üzenetét.

Már tizenegy könyv köthető Szepesi Zsuzsannához, ezek jelentős része verseskötet, melyeknél mindig azonos témájú versciklusokba rendezi írásait. Természetesen az évek során volt olyan témakör, amely eltűnt és született új is, ám a versciklusok címei nagyjából állandóak. A kötetekben megjelennek klasszikusnak számító témák is, mint például a szerelem vagy a gyász, de vannak írások a fogyasztói társadalomról és a holokausztról is. Viszont hogy is alakult ki a rendszer magja?

„Mindenképpen szükségesnek tartottam, hogy írjak a szeretetről. A mai világban egészen másképp hangzik ez a szó, mint a mi világunkban. Szerettem volna megmutatni, hogy akár a szeretet, akár a szeretet hiánya mivé teheti az embert. Ebből következett, hogy szerettem volna azzal foglalkozni, hogy az emberek milyenek és milyen a sorsuk. Ebből született a Sorsok, a Sorsokból pedig a Tűnődések. Hogyha valaki ilyen, hová vezet az? Miből lesz a jó? Mi visz a rossz felé? És egy kicsit utat is szeretnék mutatni, hogy az emberek nem szigetelődhetnek el, egymás mellett élve észre kell vennünk a másikat! Ha csak azt veszem észre, hogy jókedve van, az engem is jókedvre derít. Ha azt veszem észre, hogy baja van, akkor az miért? Mi az a társadalmi kérdés, ami őt oda taszította? Ebből jöttek a Tűnődések és a Gondolatok."

Kiemelendő témája a bányászat és a bányászati hagyományok. Évtizedek óta bányász megemlékezések résztvevője a Dorogi Szénmedence helységeiben, ahol mindig elhangzanak bányászversei. Versei az országos, központi bányásznapon is gyakran hangzanak el. A bányászati hagyományok megénekléséért nyerte el Művészeti Nívódíját is, melyet Pécsett, 2018-ban az országos bányásznapon vehetett át. Munkásságáért más díjakat is kapott már, de a mai napig ez a legbecsesebb mind közül.

Tizenegyed kötet után Szepesi Zsuzsanna most kisebb alkotói válsággal küzd. Édesapja halála óta képtelen rávenni magát egy újabb verseskötet összeállítására, bár álláspontja szerint muszáj lesz hamarosan erőt vennie magán, hiszen a versírással nem hagyott fel és bőven összegyűlt egy újabb könyvnyi anyag.

Oláh Szabolcs

TÜSC Hírek

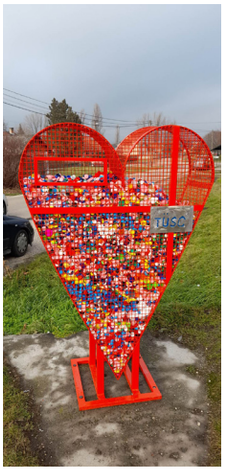

Egy éves lett a SZÍV-ünk.
Amikor egy évvel ezelőtt Horváth Mihály és Hársfai Zoltán önkormányzati képviselők megkerestek azzal, hogy a baráti összefogásból készített kupakgyűjtő SZÍV-et a TÜSC-nek ajándékozzák, a segítségnyújtás lehetőségének jegyében fogadtuk azt el. Azt viszont nem gondoltuk, hogy ekkora sikere lesz. Az idő bebizonyította, hogy ez egy nagyszerű ötlet, hiszen nem egyszeri, hanem folyamatos segítségnyújtást tesz lehetővé. Nagyon hálásak vagyunk és köszönjük MINDENKINEK, aki segített ebben nekünk. Örömmel közlöm, hogy egy év alatt összesen 14 alkalommal tudtuk üríteni a SZÍV-et. Ezt még megtoldottuk legalább 3 SZÍV mennyiségű kupakkal és rengeteg műanyag kannával. Nyáron felröppent a hír, hogy már nem lehet leadni a kupakokat. Nem törődtünk ezzel, gyűjtöttük tovább és nem volt hiába hiszen újra megnyílt a lehetőség a leadásra. Továbbra is kérünk mindenkit, hogy gyűjtse külön és hozza el a műanyag kupakokat a SZÍV-ünkbe. A kupakok leadásából befolyt teljes összeget továbbra is egy kislány gyógykezelésére ajánljuk fel.
Segíts, hogy továbbra is segíthessünk.

50 éve alakult meg a TOKOD SE.

A TOKOD SE megalakulásának 50. évfordulója alkalmából jómagam, a TÜSC vezetősége és tagsága nevében szeretnék gratulálni az egyesületnek. Szívből kívánjuk, hogy még sok évfordulót éljen meg a csapat. Érjetek el legalább olyan sikereket mint amiket a TÜSC elért. HAJRÁ TOKOD SE.

Tisztelettel: Csernik Ferenc TÜSC Elnök

Múltidézés

Ki emlékszik a Dolgozók Esti iskolájára? Barátaimmal beszélgettem.

- Nem csak téged, az apádat is tanítottam- mondtam.
- Az nem lehetséges, talán 20 évvel is fiatalabb vagy nála.
- Így igaz, ő akkor kb 46 éves én 26 voltam.

A II. Világháború és a romok eltakarítása után újra indult az élet. A „vas és acél országa leszünk”

Jelszóval megindult az iparosítás. A Duna menti gyár -óriások, a dorogi szénmedence igényelte a munkaerőt. Kevés volt a fiatal (a háború elvitte) a „régieket” okítani kellett. A háború előtt csak hatosztályos kötelező oktatás volt, 2 ismétlővel, laza tananyaggal, Kerekes Rozi dicsekedett, ő kijárta a felsőt is. Én itt 5 elemit végeztem, társaim már 8-t 1948-ban. A középkorú dolgozóknak, hogy megtarthassák pozíciójukat, vagy előrébb lépjenek nyolc osztályos bizonyítvány kellett. Ekkor ültek be az iskolapadba „öreg fejjel” ahogy mondták. Tokod falu a 3 településrész központja volt. Megépült az új iskola 1961-ben a környéken legalkalmasabb a Dolgozók Esti Iskolájának. Kiváló tantestülettel, előző években bizonyított rangos idősebbekkel és sok ifjú, lelkes pedagógussal, sok gyerekkel, párhuzamos osztályokkal, ami 12-14 osztályt is jelentett, tehát megszerveződött egy hetedik osztály, Falu, Altáró, Ebszőny, Üveggyári tanulókkal. Egy év alatt két osztályt végeztek, munka után 4 órától 8 óráig, csak a fő tantárgyakat tanulva. Képzeljétek el mekkora akarat, kíváncsiság, vagánysag kellett, hogy meglett emberek iskolapadba üljenek, ráadásul kicsibe, szorongva, 6 osztályos méretűbe, az emelet kicsi osztályába 24-en, ennyi pad volt. (Miért ide nem tudom)

Felidézem: Az első oszlop bal sarkán Gy Mihály, mellette egy fiatal hölgy, középső padsor sarkán K Annus néni, jobbra N. Józsi bácsi, hátul balra S Flórián, a többit is látom, de a nevet nem tudom. (anyakönyvben megtalálnám). Az első találkozáskor Földrajz órán, nem tudom ki izgult jobban, tanár vagy diák én biztos nagyon. A sok várakozó mosolygós arc, a különleges korkülönbség érdekes helyzetet teremtett.(Talán Seres Sándor tanár úr óráján nem, többüket háború előtt taníthatta). A tisztelet hangján egy fiú megszólalt, harsány nevetés fogadta, ezzel egyenrangúvá vált tanár diák, feloldódott a feszültség. Nem volt felelés csak beszélgetés, játék a térképpel, néhány mondatos jegyzet, ebből lettek a vizsgakérdések. Kimaradásra nem emlékszem. Mindent az előírásnak megfelelően, osztályoztunk korrepetáltunk, voltak segítségre szorulók, vizsgáztattunk. Először kételkedve fogadtuk a DEI-t a bizonyítványtól jobb, lakatos, vájár, irodai kisegítők lesznek? Lehet, hogy nem, de akaratból, szorgalomból jelesre vizsgáztak. Műveltebbek magabiztosabbak, megújultak, tanult emberként becsületes munkásai maradtak a Magyar Népköztársaságnak.

Legértékesebb: Egy rendkívüli élménnyel gazdagabbak (Ezt évtizedekig tartó öleléssel köszönték meg.) Az akkori tantestület nevében is mondhatom: pedagógus pályánk legérdekesebb egyedi élménye volt a nagyszerű tanári év a DEI-ben.

Ez a korosztály volt az alapja a fényes szelek nemzedékének, első generációs értelmiségi.

A nyolc osztályos bizonyítvánnyal szakérettségire mehettek. Diplomát szerezhettek. Az én osztályomból hat fő így lett diplomás. Egy példa, Márkus János több év után került a Közgazdasági Egyetemre neves diplomata lett belőle.

Huber Andrásné

A Péliföld-szentkereszi vájártanulókról

Az előzőeket szeretném kiegészíteni, mert Tokodot, minket is érintő iparosítási hullámhoz tartozik. A háború után az egyházi intézményt államosították, itt helyezték el a dorogi szénmedence vájáriskoláját. A környék fiatal és idősebbjei itt szereztek (talán százával) vájárképesítést. Csak egy csoportot emelek ki a Békés, Csongrád megyében toborzott fiatalokat. Középfokú szakképzést kaptak -mindnyájan-főállású és óraadó szakoktatókkal -bánya, gépészmérnökök és szakos pedagógusok tanításával. Végezve a közeli aknákhoz helyezték ki őket, így Tokodra is. A faluval ismerkedve megtalálták a falu legszebb lányait is. Egymást követték az esküvők. Névsor szerint mondom, csak akiket ismertem, így a kép nem teljes. Balla Jenő-Süveges Gizi, Csatlós János-Erdős Klári, Fehér István-Rados Mária, Ifjú István-Kerti Ilona, Kürti András-Szabó? A Horák-Szabó családból a Szabadság u. végén laktak hamar elköltöztek (Vigné Kati) Szemes József-Faragó Ilona, Szepessy Sándor-Papp Boriska, Vadász Vince-György Elza, Vágó Imre-Tillmann Anna. Kik voltak ők, betelepítettek, menekültek a jobb megélhetésért? Azt hiszem mindegy. Amit látunk, tudunk hamar beilleszkedtek, becsületes, szorgalmas, példamutató családdal, gyors gyarapodással, befogadott kedves barátai lettek a falunak. Az iskola egészéről néhány gondolat. Az itt végzett szakemberekből lettek az aknászok -tovább tanulva fő aknászok, mérnökök. Egy országoshírű mélyfúró brigád is innen indult hónapokig fúrtak Debrecen környékén. A vájáriskola életéhez, működéséhez tartozott Romsicsné Magdi néni. könyvelő, gazdasági és minden ügy intézője, a vendégfiúk anyja. Róla még többet is lehetne írni. A bányászat megszűnésének tragédiája is ezt a korosztályt érintette legjobban. Erzsébet akna vízbetörése, a környék 19 aknájának a bezárása, korengedményes nyugdíjak, megoldások munkahelyek keresése. Az ország utolsó bányája a kesztölci Lencse-hegy. (F.Zoltán mesélhetne)Az utolsó bányászok Tokodról Tatabányára jártak busszal reggel 4 órától. Kérem, a két múltidézést egészítsék ki.

2023 november *Huber Andrásné*

88 éve történt.

Repülőgép avatás volt Tokodon 1935. november 17-én vasárnap.
Tokod, Üveggyár településrész történetének kutatása során találtam ezt az érdekes cikket. Gondoltam érdemes megosztani, hiszen a megkérdezettek közül még ez idáig senkinek nem volt erről tudomása. A cikket teljes terjedelmében közlöm, így átérezhetjük és egyben betekintést is kaphatunk arról, hogyan is zajlott le a múltban egy ünnepség.
„Tokod bekapcsolódott a magyar aviatikába
Nagy napja, gyönyörű ünnepe volt a múlt vasárnap délelőtt Tokodnak. De nemcsak a község ünnepe volt ez, ünnepelt a magyar aviatika is. Lerongyolódásunk, teljes lefegyverzésünk idején jóleső tudat, hogy vannak községek, vezetők, népek, akik megértik a repülés fontosságát és filléreiket áldozzák ez ügynek. Az esztergomi repülés ügye ma már nem esztergomi ügy, túlnő a város, a megye határain, s azt Dorognak, Csolnoknak, Tokodnak köszönheti...
. . . Pont tizenkét órakor feltűnt a magasban Majoros János által vezetett motoros gép. Pár pillanat múlva jelt adott, hogy észrevette az ünneplő tömeget: remek „dugóhúzóval" mutatkozott be. Utána a műrepülésnek olyan skáláját láttuk a kiváló pilótától, mely méltán ejtette ámulatba a község lakosságát. Közben a teher suton érkezett „Zogling H" -et állították össze és megkezdődött a bensőséges repülőünnepség. Az előkelőségek sorában ott volt Csanády László m. kir. bányaügyi tanácsos, MÁK igazgató, dr. Juhász Sándor körorvos, Nagy Imre ig. tanító, Bellus Béla főjegyző és családja, Generzich Béla százados, a MOVERO vezetősége: Philipp József elnök, Bodnár László főtitkár, Fekets Sándor főoktató, pilóta, Sebők József titkár, Mohay Ferenc iparművész, Meszlényi Béla csolnoki főjegyző, és a község lakossága igen nagy számban. Az ünnepségre ideérkezett Rubik Ernő, a kiváló pilóta is.
Színpatikus látvány volt az egyenruhás pilótanövendékek sorfala a fehér gép előtt. Fekets Sándor pilóta, főoktató jelentést ad Philipp
József elnöknek, majd az üveggyári zenekar a Himnuszt játszotta. Utána Bellus Béla főjegyző mondott fennkölt szavakat a magyar repülés nemzeti jelentőségéről.
— Nemzeti ügy, komoly hazafias cselekedet a vitorlázó repülők támogatása. Ez az önzetlen, életet is kockáztató nemes törekvés — mondotta — kell, hogy minden magyar szívében megértésre, támogatásra találjon. Ez vezérelte Tokod község minden magyar ügyért lelkesedő lakosságát arra az elhatározásra, hogy segítségére siet azoknak, akik öntudatos lélekkel széttépett hazánk jobb sorsának előmozdításán fáradoznak.
— Mint Tokod község vezető jegyzője községem lakossága nevében kijelentem, hogy nekünk ezen új gép felépítéséért semmiféle elismerés, vagy köszönet nem jár. Mi csak azt kérjük az ifjúságtól és a MOVERO sportegyesület hazafias és lelkes vezetőségétől, hogy fogadják tőlük ez a sporteszközt szeretettel és használják azt édes hazánk szent ügyének érdekében a jó Isten segítségével Nagy-Magyarország visszaszerzésére való törekvésükben szerencsével .. .
Az ünnepi beszéd után az altárói dalkör adott elő gyönyörű hazafias éneket, dr. Torna Imre esperes plébános pedig elvégezte az egyházi szertartást szép beszéd kíséretében. Megemlékezett Csanády László hazaszeretetének nemes, önzetlen megnyilatkozásáról, mely lehetővé tette, hogy ez a gép megépülhessen.
— Te pedig megszentelt gép. — mondotta — indulj el utadon a magasságok felé, hirdesd, amit angyalszárnyak suttogása intonált először a földnek : „Dicsőség Istennek, béke az embernek . . .*
Bellus Béláné, a gép keresztanyja a következő jelmondattal avatta fel a község gépét:
— Repülj a magasba, hirdesd nemzetünk éjén mélységes gyászunk. Hirdesd reményünk és feltámadásunk büszke igazát. A magyarok Istene vezessen utadon!
Az altárói énekkar alkalmi éneket adott elő, melyet erre az ünnepségre szerzett Alpár Gyula (zene) és Tilesch Antal (szöveg) és a MOVERO-nak ajánlottak fel.
Philipp József elnök vette át a gépet a MOVERO nevében. A motor nélküli repülés jelentőségéről mondott komoly szavakat.
— Különösen nagy jelentősége van nálunk, — mondotta, — akiknek gúzsba kötötték kezünket, levagdosták tollunkat, hogy ne repülhessünk. Ha nem repülhetünk motorral, repülünk anélkül. Ma az a helyzet, hogy Németország és Amerika mögött harmadik e téren Magyarország. Vidéken is alakultak repülő egyesületek, így Esztergomban is. Hogy Esztergom van a címében, az nem jelenti azt, hogy az egyesület csak a városra szorítkozik. Nagy öröm az, hogy Csolnok, Dorog után most Tokod gépét szentelhetjük fel. A vitorlázó repülés ma már nem úri sport, hanem a nemzet sportja. Feladata pilótákat nevelni. Jöjjenek a tokodi fiatalok is, tanuljanak meg repülni, adjon ez a község is minél több pilótát a hazának.
Köszönetet mondott Csanády László igazgatónak, Bellus Béla főjegyzőnek, az egész községnek nemes gondolkodásukért. Hálával emlékezett meg Rubik Ernőről aki utasításaival, tanácsaival hozzájárult a gép felépítéséhez. (Éljenzés.) Beszédét azzal fejezte be, hogy a mai ünnepség ösztönzően fog hatni a repülőkre. Mi pedig megígérjük, hogy ez a gép a magasban fogja hirdetni a magyar igazság feltámadását. A nagy hatású, magas szárnyalású beszéd után a Himnuszt játszotta a zenekar, majd a leventék díszlépésben elvonultak a Hősök emléke elé állított repülőgép, s az előtte gyülekezett előkelőségek előtt.
Az ünnepség után Bellus Béla főjegyző ebéden látta vendégül
a MOVERO esztergomi vezetőségét, melyen Philipp József, mondott köszönetet a keresztanyának, a főjegyzőtől pedig további pártfogást kért. Bellus Béla főjegyző közvetlen hangú válaszában újból hitvallást tett a magyar vitorlázórepülés mellett, támogatását, közbenjárását ígérte. Az ebéd után az esti órákig volt együtt a társaság a legkellemesebb hangulatban.
Tokod község vasárnapi szép ünnepe, nemes cselekedete nagy örömmel tölti el a magyar repülés vezetőit. Ez elmúlt vasárnap feledhetetlen marad mindazok számára, akik tanúi lehettek Tokod ünnepének."
(forrás: Esztergom ésVidéke)
Remélem, hogy sokak számára érdekesnek találtatott ez az írás.

Horváth Mihály

Bombicz Judit - A Mikulás-túra

Decemberben javában tombolt a tél. Az egyik nyugalmasabb, szélcsendes napon Nagyimaci barlangja előtt üldögélt egy padon, amit még kedves, öreg barátja, Brumi Úr készített neki néhány évvel ezelőtt. Sajnos azonban Nagyimacinak már barátja nélkül kellett megbirkóznia az élet viszontagságaival, a mindennapok feladataival. Persze Nagyimacit azért nem kellett ám félteni. Egyedül is nagyon jól elboldogult mindennel. Rengeteg barátja volt az erdő állatai között, sőt, még egy rendszeresen kiránduló csoportba is felvételt nyert. Sokat mókáztak, túráztak együtt. Felfedezték az erdő addig ismeretlen részeit, piknikeztek, nagyon jól szórakoztak. Persze, ezek a programok sosem feledtették Nagyimacival saját családját, gyermekeit, unokáit, akik mostanra már szám szerint öten voltak, s májusra volt várható a hatodik kis medvebocs is, akit már az egész család nagyon szeretett volna látni.
A padon ücsörögve magába szívta a friss téli levegőt és elmerült emlékeiben. Éppen a hónap eleji Mikulás-túra járt az eszében, amit csoportjuk a kis állatkölyköknek és családjaiknak szervezett. Ekkor a hóról még csak álmodozhattak. A csoport vezetője, aki az állatok vezetője is volt, vagyis Vadkan Elemér agyában született meg ez az ötlet.
– Kedves csapattársak! – szólalt fel az egyik gyűlésükön, amikor a soron következő túrájuk útvonalát beszélték meg. – Arra gondoltam, mi lenne, ha idén decemberben meglepnénk a kicsiket és bemutatnánk nekik a Mikulást? Természetesen egy túra keretében. Így talán ők is végig járnák velünk a teljes útvonalat, anélkül, hogy cipelni kellene bármelyiküket is. Mi erről a véleményetek?
– Ez nagyon jó ötlet, Elemér!
– Csináljuk meg!
– A kicsik biztosan boldogok lennének ettől!
Ilyen és ehhez hasonló mondatok hangzottak el a tagság szájából. A vége az lett, hogy megtervezték a teljes útvonalat, persze kicsit rövidebbre, mint maguknak szokták. Eldöntötték, mennyi édességet, finomságot készítsenek a kicsiknek. Aztán a gyűlés után hazamentek és elmondták a többi felnőttnek.
Nagyimaci levelet írt, amit a Postás Hollóval el is küldött gyermekeinek, akik szintén örömmel fogadták ezt a program-ötletet. Azonnal válaszoltak is, hogy nagyon szívesen részt vesznek majd a túrán a kicsikkel együtt. Nagyimacival madarat lehetett volna fogatni, annyira boldog volt, hogy a terv sikerült, ráadásul mind az öt unokájával együtt túrázhat, s láthatja majd örömtől ragyogó kis arcukat az út végén.
Pikk-pakk eljött a kirándulás napja. Addigra már a kicsik is tudták, hogy hová készülnek. Egyikük lázasabban pakolta kis hátizsákját, mint a másikuk. Végre elindulhattak. A kicsik egy csapatban a sor elején rótták az utat, s amikor egy-egy bokor vagy fa tövében ajándékot, valamilyen finomságot találtak, boldogan kiáltottak fel. Senki nem panaszkodott, hogy fáradt, éhes vagy szomjas. Hajtotta őket a vágy, hogy találkozhassanak a Mikulással, aki az erdő mélyén, egy kis faházban töltötte az idejét, hogy elmehessenek hozzá. Amikor odaértek a kis lakhoz, a gyerekek furcsán néztek, mert nem látták a rénszarvasszánt, amivel a Mikulás közlekedni szokott.
– Nagyimaci! Miért nincsenek itt a rénszarvasok? Hol van a Mikulás szánja? – kérdezték Nagyi unokái.
– Tudjátok, hogy a szán csak akkor tud közlekedni, ha hó van. Igaz, hogy a Mikulás szánja repül, de ahhoz is kell a hó, hogy fel tudjon szállni. Most sajnos nem esett hó, így a szán sem tudott elindulni. Mikulás másképp jutott el hozzánk az Északi-sark tájairól. Ez viszont legyen az ő titka, hiszen mindent nem árul el magáról soha – válaszolta mosolyogva a medvehölgy.
Ez meg is nyugtatta a kicsiket, akik alig várták, hogy Mikulás végre felbukkanjon az ajtóban. Nem is kellett sokáig várniuk, mert a kilincs lenyomódott és megjelent a piros ruhás, hófehér, hosszú szakállú Mikulás. Két kis manó hozta utána hatalmas, piros zsákját, ami telis-tele volt mindenféle ajándékkal. Kis állatfigurákkal, mesekönyvekkel, mindenféle finomsággal, labdákkal, mindennel, amit a kicsik szerettek volna megkapni.
Mikulás leült egy nagy, kidőlt fa törzsére és egyesével elbeszélgetett a kicsikkel. Egyikük sem félt tőle, sőt. Boldogan ültek mellé és szívesen válaszolgattak kérdéseire. Mikor már minden apróság megkapta a maga ajándékát, végre nekiállhattak a közös lakomának, amit a felnőttek varázsoltak a tisztásra. Azonban az idő kereke folyamatosan forog, így a csapatnak is szedelőzködnie kellett, hiszen ugyanazt az utat még visszafelé is meg kell tenniük, hogy sötétedés előtt hazaérjenek. Összepakoltak, összeszedtek minden szemetet. Elbúcsúztak a Mikulástól és hazafelé indultak. Ezen az úton kicsit már nyűgösebbek voltak az apróságok, hiszen fáradtak voltak, de élményekkel telve bandukoltak a hazavezető ösvényen. Sikerült még az igazi sötétség előtt visszaérniük a kiinduló pontra, ahol aztán a résztvevők gyorsan elbúcsúztak egymástól és ki-ki a saját otthonába tért.
– Na, gyerekek! Milyen volt a mai napotok? – kérdezte kicsit fáradtan, de mosolyogva Nagyimaci az unokáitól.
– Ez volt az egyik legszebb napunk! Olyan jó volt találkozni a Mikulással! Köszönjük ezt a kirándulást, Nagyi! – válaszolták felváltva a kicsik.
– Örülök, hogy jól éreztétek magatokat! Most azonban már késő van, eljött a lefekvés ideje. Futás az ágyikótokba! – mutatott a gyerekszoba felé Nagyimaci és elégedetten látta, milyen szófogadóan indulnak a kicsik lefeküdni.
Nagyi is utánuk indult, hogy betakargassa őket. Ezután fáradtan, de nagyon boldogan ült a konyhaasztal mellett, hiszen tudta, olyasmit élhettek át együtt, ami nem történik meg minden nap a családban. Minden egyes percért hálás volt, amit a családjával tölthetett. Tudta, a kicsiknek olyan élményben volt részük ezen a napon, amire életük végéig szeretettel fognak emlékezni, s amit a saját gyermekeiknek is szívesen mesélnek majd. Hiszen hányan mondhatják el magukról, hogy együtt piknikeztek magával a Mikulással?
Nagyi elégedetten kuncogott magában a kis padon, ahogy végig gondolta ezt a csodás emléket, majd felállt és úgy döntött, ideje nyugovóra térnie, hogy megálmodhassa, mivel fogja legközelebb meglepni népes családját. Felnézett az időközben megjelenő holdra, búcsút intett neki, majd becammogott a barlangba és elindult az álmok birodalmába, ahol bármi megtörténhet. Még az is, hogy kialakul valami új terv a következő családi összejövetelre.

Eggenhofer Jenő

Ki volt Eggenhoffer Jenő? Korának hőse, majd ellensége? Vagy ahogyan Aschner Lipót mondta a köszöntőjében: „...szerető apja is a munkásságnak.”? A közösségért tenni akaró egyszerű halandó? És még sok-sok kérdést tehetnénk fel, melyekre ennyi év elteltével nehezen tudnánk igaz választ adni. Kísérletet teszek mégis arra, hogy bemutassam életét, munkásságát, életében elért sikereit. A Dorogi Ipartestület megalakulásának 100. évfordulójára készítettem egy tanulmányt Eggenhofer Jenő életéről. Ez talán segít megadni a válaszokat.
Az ünnepség alkalmával megnyitott 100 év - 100 kép elnevezésű kiállításon bemutatásra került több TÜSC relikvia is. Az igen tartalmas, színvonalas kiállításon, igaz csak fényképen látható Eggenhoffer Jenő igazgató úr munkaasztala, szekrénye, aláírása. Az NB-ben szereplő TÜSC - Kispest elleni mérkőzésen kapott zászló, a Corinthian kupa megnyerésekor kapott plakett az elnök úr 1937-ben kapott szobra.
„Eggenhofer Jenő Garam-Mikolán született 1886-ban. Középiskoláit Nagyszombaton végezte. 1905-ben kezdett dolgozni a Tokodi Üveggyárban, ahol mint gyakornok kezdte el pályafutását. Ekkor az a Kurczweil Bernát volt az üveggyár tulajdonosa, aki 1896-ban megvásárolta az 1895-ben átadott és 3 hónap üzemelés után bezárt üveggyárat.
A tetemesen megnagyobbított üveggyárban a csiszolt üveg valamennyi fajtáját, a legfinomabb asztali készleteket, gyógy- és illatszeres és közönséges öblös üvegeket készítettek.
1912-ben feleségül vette Mohos Etelkát. Házasságuk alatt kettő fiúk született Jenő és László.
1914. július 28-án kitört az I. világháború. Eggenhofer Jenő
a 33. tüzérezred kötelékében szolgált és küzdött az összes frontokon, számos kitüntetés tulajdonosa lett.
Közben 1917. márciusában az üveggyár igazgatósága elhatározta, hogy a háború okozta nagy nehézségekre, elsősorban pedig a munkáshiányra való tekintettel a gyárban az üzemet teljesen beszünteti.
1920 márciusában az új tulajdonosok a Müller testvérek nyitják meg újra az üveggyár.
Ekkor az üveggyár különösen fontos szerepet tölt be hiszen egyrészt alig van a meg nem szállt területen üveggyár, másrészt az ország majdnem teljesen el van zárva a külföldi üvegárutól.
1922-ben az üveggyárat felvásárolja a Kereskedelmi Bank üzletkörébe tartozó Egyesült Izzó.
Szaktudása és szorgalma csakhamar a gyár élére emelte.
Igazgatása alatt országos hírűvé fejlődött üzemet a modern üveggyártáshoz szükséges berendezéssel szerelte fel.
Szociális érzékkel intézi munkásainak ügyeit.
Szükség is volt erre hiszen 1923. augusztusában, 1929. májusában és 1930. júliusában is sztrájkok törtek ki az üveggyárban. Rövidebb - hosszabb tárgyalások után a munkások végül felvették a munkát.
1925-ben Pünkösd alkalmával a Tokod-üveggyárban nagy ünnepélyességgel szentelték fel az igazgatóság áldozatkészsége folytán beszerzett harangot, valamint az üveggyári kitűnően megszervezett Leventecsapat zászlaját.
Munkássága során a Leventecsapatnak szintén elnöke volt Eggenhofer Jenő.
1926-ban a Tokod Üveggyári Sportklub elnökeként kéri az egyesület felvételét a Magyar Labdarúgó Szövetségbe. A felvételt elfogadják és mint amatőr csapat egyből el is indul a Középmagyarországi LASZ, II. Osztály, Rákosvidéki alosztályában. Innen datálják az egyesület megalakulását is. Szerintem ez téves hiszen 1913-ban már volt labdarúgó egyesülete az üveggyárnak a Tokodüveggyári Labdarúgók Egylete néven.
Az első bajnokságában rögtön alosztályi, majd alszövetségi II. osztályú bajnoki címet szerzett a csapat. Ekkor indult el azon az úton, melyet joggal nevezhetünk az álmok útjának.
A sikeres kezdést beárnyékolta az 1927 májusában történt benzinrobbanás. Az üveggyár területén történt baleset következtében elhunyt Szolák Jenő, aki a sportért élt-halt, maga is játékosa és intézője volt a Tokodi Üveggyári SC-nek és a környék futballsportja igen sokat köszönhetett az ő munkásságának. Emlékére a Tokodi Üveggyár vezetősége, hogy maradandó emléket állítson a tragikus sorsú hivatalnokának, elhatározta, hogy egy értékes rubin-üveg serleget adományoz a közép magyar kerületnek, hogy azt a Szolák Jenő nevéről elnevezve, II. osztályú egyesületei közt örökös vándordíjul tűzze ki.
Az első igazán nagy sikert az 1933-1934-es bajnokságban éri el vezetése alatta TÜSC. Bajnokságot nyernek a Középmagyarországi LASZ, I. Osztályban. Nem érték be ezzel a sikerrel és az országos döntőben a KEAC (Szeged) csapatát verték meg hazai pályán 1:0 arányban. Közben, hogy ha már lúd akkor legyen kövér 2:1 arányban megverték a POSTÁS csapatát és ezzel megnyerték a Corinthian kupát is.
1934 július elején egy keddi napon ünnepelték meg a Corinthian-díj és a bajnokság megnyerését.
Eggenhoffer Jenő, az üveggyár igazgatója, a klub elnöke lelkes szavakkal köszöntötte fel a csapat tagjait és mindegyiknek egy-egy arany pecsétgyűrűt adott át.
Idáig is, de innen aztán sorra hívtak be játékosokat a különböző válogatottakba. Talán a legjelentősebb volt a Finnország-Magyarország amatőr válogatottak mérkőzése, ahová 4 TÜSC játékost is behívtak.
1934. áprilisában a két éve megalakult „Esztergomvidéki Dunamedencei Futball Liga” újra megkezdi működését. Ezen alkalomból díszelnöknek Eggenhoffer Jenőt, a tokodi üveggyár igazgatóját kérték fel.
1934 augusztus elején az ünneplés jegyében folyt le a KöLASz közgyűlése ahol a munkája elismeréseként aranyjelvényt kapott Eggenhoffer Jenő a TÜSC elnöke. 1936 nyarán rendezték meg a Berlini olimpiát. Az olimpiai lánggal Eggenhofer Jenő fia, a TÜSC kiváló tehetsége, Ifj Eggenhofer Jenő futott tokod területén.
Ami igazán érdekesé tette számunkra az olimpiát az az, hogy az olimpián szereplő labdarúgó válogatottban a TÜSC hátvédje Berta József játékosa is szerepelhetett. Vármegyénkben így a TÜSC adata az első olimpiai válogatott labdarúgót.
1936. augusztus 09-én, vasárnap az Üveggyári Sport Club tízéves jubileumának alkalmából avatták fel a gyönyörű, modern új sporttelepet.
A pálya füves volt és pompás vasbeton tribün díszeleg rajta. Szabályos futópálya övezi a futball pályát s a nézőteret vasbetonkorlát választja el. Külön vasbeton épülete van a büfének is. A pálya befogadóképessége 4000 ember. A csapat teljesítménye és a pálya minősége miatt Oroszlánbarlangként emlegették a pályát.

A sporttelepet Aschner Lipót az Egyesült Izzó Rt. vezérigazgatójának támogatásával maguk az egyesület tagjai létesítették a „fillérenkint” befolyó tagdíjakból.
A korabeli újságból egy részlet Aschner Lipót köszöntőjéből:
„ Ez alkalomból külön kell megemlékezni Eggenhoffer Jenő gyárigazgatóról, aki Tokodon nemcsak az irodában vezetője, hanem a gyáron kívül is számtalanszor beigazolta, hogy szerető apja is a munkásságnak. Az ő nagy szociális érzéke, nemesen érző szíve mutatkozott most is meg, mikor életre hívta ezt a gyönyörű sporttelepet.”
Aschner Lipót az ünnepség alkalmából a jubiláns csapatnak ezüstserleget adományozott.
1937-ben a labdarúgók egy focistát ábrázoló szoborral köszönték meg odaadó munkáját aminek talapzat részén az alábbi felirat olvasható: Eggenhoffer Jenő szeretett elnökünknek T.Ü.S.C. játékosai Tokod 1937 IX. hó
1937-1938-as bajnokságban megnyerik a Középmagyar Alszövetség I.b. osztály, Kovács csoportját. Ezzel jogosultságot nyernek a felállított II. ligába való indulásra.
1938-1939-es bajnokságban indulnak először a Nemzeti Bajnokságban a NB.B.-ben, annak Nyugati csoportjában.
1939-1940- es bajnokságban megnyerik az NB.B. Dunántúli csoportját és felkerülnek az Nemzeti Bajnokságba.
Rengeteg dolog közrejátszásának köszönhetően a sikeresen indult szereplés az NB-ben, csúfos véget ért. Egy év után kiestek az első osztályból. A következő éveket az NB. II. osztályban játszotta a csapat, de felkerülés már nem sikerült.
A háború a csapat és a pálya sorsát megpecsételte.
Amit senki nem vehetnek el Eggenhofer Jenő elnök úrtól és az által vezetett csapattól az az, hogy Vármegyénknek 1945-ig bezáróan a legsikeresebb és a legmeghatározóbb csapata volt.
Az egyesület a mai napig létezik, így országosan az egyetlen olyan 5000 fő alatti települési csapat ami önállóan létezik és megjárta az NB-ot.
A Tűzoltó Testület elnöke.
Elnöksége alatt 1930 júniusában a tokodi üveggyárhoz tartozó, megszállás alatt levő újantalvölgyi üveggyárból átmentették és felszentelték az ottani gyári tűzoltóság nemzetiszínű zászlaját.
A kereskedelmi és iparkamara tagja.
1926 januárjában tartották meg a Dorog Vidéki Ipartestület évi rendes közgyűlését. Itt egyhangúlag Eggenhofer Jenő Tokod üveggyári igazgatót választották meg az ipartestület elnökének. Ekkor határozták el azt is, hogy életnagyságban megfestetik Reviczky Elemér főszolgabíró arcképét.
1926. novemberében volt a Dorog és Vidéke Ipartestület zászlószentelése. Ezen ünnepség keretében tartották meg az iparosság nagy támogatójának: revisnyei Reviczky Elemér főszolgabíró arcképleleplezési ünnepélyén.
A zászlószentelési ünnepély a dorogi plébánia templomban folyt le, hol dr. Trinkl Kálmán dorogi plébános szép beszéd keretében szentelte meg a gyönyörű új zászlót. A zászlóanyai tisztet Schmidt Sándor bányaügyi főtanácsosnak neje töltötte be.
Az ünnepély után díszközgyűlés volt a bányatiszti kaszinóban, melyet Eggenhoffer Jenő tokodi üveggyári igazgató, a dorogi ipartestület elnöke nyitott meg magas szárnyalású beszéddel. Bejelentette a kettős ünnepélyt, mely egyrészt zászlószentelési ünnep, másrészt az ipartestület megalapítójának és az iparosság kiváló támogatójának: Reviczky Elemér főszolgabírónak arcképleleplezési ünnepe.
1930. május 10-én szombaton a tokodi üveggyárban leplezték le Eggenhoffer Jenőnek, a tokodi üveggyár agilis igazgatójának olajfestésű arcképét, a gyár kötelékében eltöltött húsz éves szolgálati jubileuma alkalmából.
1935. november elején ünnepélyes keretek között, Dorogon az Ipartestület hatalmas székházában, családi keretek között, ünnepélyes keretek között leplezték le a tízéves elnökségét jubiláló Eggenhofer Jenő gyárigazgató arcképét.
Az Ipartestület nagytermében folyt le az ünnepély. A zöld posztóval bevont elnöki asztal mögött a falon három kép volt látható: Reviczky Elemér díszmagyaros arcképe, mint alapító 1926-ból, mellette Schmidt Sándor dr., az Ipartestület díszelnöke, s e mellett babérkoszorúval körülvett, elfödött arckép : Eggenhofer Jenő. Mindhárom remek portré v. Bayer Bajor Ágoston műve.
1943-ban Eggenhofer Jenő üveggyári igazgatót a Dorog és Vidéke Ipartestület díszelnökévé választotta s az erről szóló művészi kivitelű elismerő iratot az ipartestület elnöksége Maros Antal főszolgabíró vezetése mellett nyújtotta át az ünnepeknek.
A II. világháború alatt itt élt Tokod-Üveggyárban. Az üveggyár területén található óvóhelyen 1 ágyat kapott feleségével. A háború után kialakult új rendszer nem tartott igényt tudására, szolgálatára. Esztergomban a Dobozi utcában lévő házba költöztek. Egy részeg orosz katona elütötte egy teherautóval. Onnantól kezdve kezdett az egészsége leépülni. Esztergomban a Belvárosi temetőben van eltemetve egy családi kriptában.
Bízom benne, hogy, ha nem is teljes mértékben de sikerült egy átfogó képet bemutatnom Eggenhofer Jenő úr sokoldalú személyiségéről. Csak tisztelettel és méltósággal lehet személyéről megemlékezni, mert amit tett azt átfonta az önzetlenség a közösségért való tenni akarás.
Kimagasló példája volt Ő annak, hogy nagy elfoglaltságú közéleti személy az iparos társadalmat egymáshoz közel hozva a Haza érdekében áldásos működést miképp fejthet ki. „
(forrás: E. ésV. E. NS.)

Horváth Mihály

Hamis mézespuszedli

Mamóka a fejébe vette, hogy megtanítja unokáját sütni. A tizenéves kislány próbálkozott már egyszerűbb sütemények elkészítésével, amiket az internetről nézett ki, ilyen volt a muffin. De mamóka hagyományos módon, régi receptekkel szerette volna megismertetni Violát, mint a bejgli, almás pite, vagy most advent idején a mézespuszedli. Nincs is annál nagyobb boldogság, mint a szélfútta, szomorú téli napokon bevackolni magunkat a jó meleg konyhába, és sülő kalácsok illatával elárasztani a lakást.
Mamóka imádott sütni. Neki egy-egy sütemény elkészítése nem munka vagy feladat volt, hanem élvezet, öröm, ő a szívét, lelkét belegyúrta-keverte a tésztába. A titkos adalék minden kalácsba belekerült, attól váltak különlegesekké. A kész sütemények meg hálásak voltak, hogy világra hozták őket, csak úgy ragyogtak, amikor elterpeszkedve a tepsiben aranybarna színben előkerültek a sütőből. Persze megenni is szerette, nemcsak elkészíteni! Hát még az micsoda boldogság volt számára: látni, hogy gyerekei, unokái milyen élvezettel habzsolták a finomabbnál finomabb kalácsokat. Ezt az örömöt szerette volna átadni Violának, amikor elhatározta, átadja tudását az unokájának. A kamasz nagylány azóta ott sündörgött a konyhában nagymamája körül, amióta járni tudott. Magába szívta a finom illatokat már akkor, amikor átölelte mamókáját, akinek kötényéhez bújva eggyé vált a szeretet, a meleg biztonság, sok finomság.
Megbeszélték hát a sütés idejét. A puszedlit mindenki szerette, karácsony előtt érdemes volt megsütni korábban, mamóka úgy tervezte, az ünnepre már egyedül újra elkészítheti az unokája. Előkészítette a hozzávalókat, a régi, kopott-foltos, kézzel írt süteményeskönyvét is elővette. Erre azért volt szükség – fejből tudta a receptek nagy részét –, hogy az unokája lássa leírva. A titkos adalékról Violának azt mondta, majd csak sütéskor árulja el neki. Már csak a méz hiányzott, azt a helyi kistermelőtől akarta megvenni, hogy az otthoni ízek valóban benne legyenek a kalácsban. Gondolta, mire unokája hazaér az iskolából, ő is megérkezik a mézzel.
A mézesház, ahogy a falusiak nevezték a méztermelő házát, csak két utcányival arrébb volt mamóka házától, ismerte a járást. A szél az arcába fújt, összehúzta magán a kabátját, és gondolta, jó lenne már a melegben lenni. Kora reggel esett egy kis eső, a lehullott levelek nedvesen, bánatosan kuporodtak egymáshoz a földön, nem akartak rosszat senkinek, mégis megtörtént a baj. Mamóka megcsúszott az egyik átázott levélkupacon, kibicsaklott a lába, elvesztette egyensúlyát, elesett. Nehezen megpróbált felállni, de érezte, hogy fáj a bokája, így a földön ülve várta meg a mentőt, egy segítőkész arra járó ismerős jóvoltából.
Az iskolából hazaérve Viola még nem tudta, mi történt nagymamájával, de a konyhában látta az előkészületeket, gondolta nemsokára megsütik a puszedlit. Kezébe akadt mamóka réges régi receptgyűjteménye, lapozgatni kezdte, meg is találta a puszedli receptjét. Ahogy ellenőrizte a kikészített hozzávalókat, mindent megtalált, kivéve a mézet. „Hát méz nélkül bajos mézespuszedlit sütni” – gondolta. Ekkor zengett a mobilja, anyukája hívta, s mesélte el, mi történt mamókával, akinek nagy-nagy szerencséjére nem tört el a lába, de még egy éjszakára bent tartották a kórházban. „Akkor sütésnek fuccs... vagy mégsem?” Viola nézte a gondosan kirakott kellékeket, és összeszorult a szíve. „ Mennyire készült mamóka, mennyire meg akart tanítani!” Ahogy forgatta a süteményes füzetecskét, egy máshonnan kitépett csíkos lap akadt a kezébe, „Hamis mézespuszedli” címmel. Elsőre nem értette a leírást, elolvasta még egyszer, majd újra, de akkor már ravaszul mosolygott. „Mégsem kell méz?!”
A cukrot megpirította – karamellt már máskor is csinált -, felöntötte vízzel. Amikor kihűlt, ezt keverte bele a zsiradékos, fűszeres lisztbe, majd összegyúrta. A tésztának a recept szerint egy éjszakára pihennie kellett volna, de ő másnapra már meg akarta lepni mamókáját, így csak egy órát pihentette. Diónyi gombócokat gyúrt, megsütötte. Míg sültek a kis pogácsák, az illatukról érezte, hogy nagyon nagyot nem ronthatott. Amennyire mamóka meg akarta őt tanítani, ő annyira szeretett volna örömet szerezni. Végül forró víz fölött fölverte a tojásfehérjét, s egy nagy tálban beleforgatta a puszedliket a habba. Megrázta, kicsit rásegített a kezével, úgyhogy könyökéig ráragadt a hab, majd a melegben hagyta megszáradni. Akkor vette észre, hogy már késő este van, ég az arca a melegtől, s a nagy igyekezettől.
Amikor mamókát másnap hazahozták a kórházból, a konyhát kissé feltúrt állapotban találta, de nem foglalkozott vele, a lánya besegítette a szobába, mivel nem tudott még lábra állni. Viola az iskolából sietett nagymamájához, abban reménykedett, rendbe teszi a konyhát, hisz előző nap már nem volt kedve hozzá. Anyukája már rámolt, mosogatott, kivételesen nem szidta meg a rendetlenség miatt. Még a szeme is felcsillant, amikor Viola előhozta a spejzból a tálnyi habos kalácsot. Annyira izgult, mit fog szólni nagymamája, ha beviszi neki a kissé ragacsos puszedliket. Mamóka először az unokájának örült meg, rögtön mentegetőzni akart az elmaradt sütés miatt, de akkor Viola elővette a háta mögül a kistányérnyi puszedlit. „Hiányzik belőle a ...” – akarta mondani, de mamóka közbevágott: „...a méz...”, s könnybe lábadt a szeme. Nem az, szólt Viola, „...a titkos adalék... Pedig végig itt álltál mögöttem, éreztem” – a kislány szeretettel nézte nagymamáját, ahogy kissé göcsörtös ujjaival megfogta a süteményt, majd beleharapott. A szeméből csak úgy sugárzott a szeretet, a boldogság. „ Benne van – mondta – a te titkos adalékod van benne”.
Majd sírva-kacagva ették a világ legigazibb hamis mézespuszedliját.

Farszki Tiborné

Decemberi programok a településen

Adventi vásár a faluban
December 9. szombat 15:00-18:00 - Kantin
Adventi vásár Üveggyárban
December 16. szombat 15:00 - 18:00 - Üveggyári művelődési ház
Adventi irodalmi est és falukarácsony
December 17. vasárnap 16:00 - Templom, Alkotóház
Annavölgyi Téli Túra
December 29. péntek 16:00 - Gyülekező a templom előtti téren
Forraltborút a Pincevölgyben
December 30. szombat délután - Kisvölgy Pincészet, Kovács Pince, Máguska Pince
Jótékonysági szilveszteri bál
December 31. vasárnap - Tokodi sportcsarnok

Gondolatok karácsonykor

Ady Endre szavait idézem:
"Karácsonykor magába száll minden lélek"
Ádvent a várakozás ideje. Várjuk Krisztus születését, várjuk a szeretet ünnepét. Ilyenkor talán jobbak is vagyunk, mint máskor. Ünneplőbe öltöztetjük a lelkünket. Várjuk, hogy találkozzunk szeretteinkkel, hogy megajándékozhassuk őket apró figyelmességgel, de még inkább gyengéd szeretettel. Erre az ünnepi várakozás, az átszellemülés ideje a legalkalmasabb. Karácsony a családok ünnepe, de ez nem jelenti azt, hogy aki magányos, az ne ünnepeljen. Minden ember képes az örömre. Az ünnepeknek átszellemült várakozásában engedjük hát lelkünket szárnyalni. Öleljük magunkhoz az élőket és gondoljunk szeretettel azokra, akik valaha velünk együtt örültek. Amennyire lehet, felejtsük el ami rossz és örüljünk minden apróságnak. Hiszen a nagy boldogság is apró örömökből tevődik össze. Olykor a bánat és az öröm együtt jár mégis. Karácsony az öröm ünnepe. Kívánom mindenkinek, hogy legalább Karácsonykor legyen teljes mindannyiunk öröme.

Dr. Tóth Gusztávné

Bolt nyílt a Széchenyi utcában

Értesítem a tisztelt lakosságot, hogy 2531 Tokod, Széchenyi István utca 17 szám alatt nyitottam egy vegyes kis üzletet, amelyben kapható: gyerek ruha 2.500-tól, felnőtt ruha, fehérnemű, törölköző, pléd, asztal terítő, szőnyeg. Folyamatosan bővülő árukészlet, a későbbiekben vegyi áru is kapható lesz! Csatlakozz a Tokodi Vásár oldalhoz.
Rendelést felveszek, Tokodon belül, akár házhoz szállítással. Érdeklődni telefonon 06702380724, vagy messengeren.
Szeretettel várok minden kedves vásárlót!

Üdvözlettel:
Lakatosné Németh Veronika

Anyakönyvi hírek

SOK SZERETETTEL KÖSZÖNTJÜK KÖZSÉGÜNK ÚJSZÜLÖTTEIT:

Soczó Zóra
Hatala Emma
Bereczki Sára
Tóth Zalán
Üveges Sámuel
Mészáros Emma Alíz

Gratulálunk a szülőknek!

FÁJÓ SZÍVVEL BÚCSÚZUNK ELHUNYT LAKOSAINKTÓL!

- Rucska Lajosné (Csanda Margit) 85 éves
- Huber Flóriánné (Kovács Klára) 85 éves
- Berky Józsefné (Csehák Erzsébet) 76 éves
- Robotka Ferencné (Wencz Mária Magdolna) 81 éves
- Kaposvári Attila 55 éves

JÓTÉKONYSÁGI SZILVESZTERI BATYUS BÁL

TOKOD

2023. DECEMBER 31.

TOKODI SPORTCSARNOK - 2531 TOKOD, BÉKE UTCA 26.

Belépőjegy elővételben kapható 12.29-ig: 4000 Ft/Fő

Zenekar: Lecsó Zenekar

Program:
Vendégvárás: 19:30 óra
Nyitótánc: 20:30 óra
Tombola: újévi koccintást követően

Fődíj: 100.000 Ft értékű Wellness utalvány

Jegyvásárlás: Nemzeti Dohánybolt Tokod (Széchenyi utca, templom mellett)
Bővebb információ: +36-70-335-6653, +36-30-554-8876, +36-70-217-2522

A rendezvény területére történő belépéssel (ráutaló magatartás) jelen tájékoztatást tudomásul véve hozzájárul, hogy kép- illetve videofelvétel készülhet Önről, amelyet nyilvánosságra hozhat a felsorolt médiafelületeken a rendezvény szervezője (Facebook, Instagram, Tokodi kopogtató, tokod.hu). A beléptetés jogát a rendezvény szervezője fenntartja. A szervezők a programváltozás jogát fenntartják.